

Dellai Sofia, Lučenec, vek 13 rokov

Kikuška v autoškole

„Kiku! Kiku! Kiku!“ volal na starkú vnúčik.

„Pozri, akú knižku som dostal na narodeniny!“

„Už idem, Mišinko!“ zvolala nadšene starká Kikuška a pribehla k vnúčikovi. Posadili sa na tmavú sedačku v obývačke. Miško strčil Kikuške pod nos knižku. Keď v tom, prišla do obývačky Sofinka, Kikuškine druhé vnúča. Posadila sa a opýtala sa: „Čo porábate?“ „Ukazujem Kikuške moju novú knižku, aha! Pozri!“ povedal Miško, osemročný Sofinkin bratranček nadšene. Naklonila sa k Miškovi. Hľadeli na stredne veľkú knižku o autokrose.

Na obale bolo znázornené zelené pretekárske auto polepené všetkými možnými nálepkami sveta, jazdilo na pretekárskej trati, a za ním boli ďalšie zaujímavé autá. Miško otvoril knižku a začali si ju listovať.

„Tu sa píše, že pretekári pretekajú aj po púštnych cestách, a nebezpečných zrázoch...“ prečítala Sofka, a Miškovi sa rozžiarili očka. Ďalšie stránky obsahovali rôzne typy autokrosových vozidiel.

„Mne sa veľmi páči toto auto!“ ukázal Miško na krásne modré auto s nálepkami.

„Mne zas toto!“ povedala Sofka a ukázala na ružové auto s jemným nádychom bielej.

„A tebe Kiku?“

„Mne sa veľmi páči toto...“ ukázala na fialové auto so zeleným bleskom na boku.

„Wau! To je pekné!“ povedali jednohlasne vnúčikovia.

„Pamätám si...“ začala Kiku, „keď som ako mladšia chcela pretekať na autokrosových pretekoch. Bol to môj sen od malička,“ zamyslela sa a pokračovala, „vôňa benzínu, výpary z výfukov, vrčanie motora, či dokonca aj adrenalín, ktorý ti pumpuje v žilách,....“

Vnúčikovia na ňu vypláštili oči. „Naozaj?!“ vybuchli od zvedavosti.

Kikuška sa pousmiala. A pokračovala: „Za mojich čias sme nemali dosť peniažkov, aby som mohla mať vlastné pretekárske auto a zúčastniť sa pretekov...“

„Starká Kiku, ale veď nikdy nie je neskoro splniť si svoj sen!“ povedal Miško.

Kikuška sa od chuti začala smiať. „Deťúrence, čo neviete koľko mám rokov? A navyše som už dlho nešoférovala a určite som šoférovať už aj zabudla.“

„My si to s tebou zopakujeme!“ povedala Sofka a s Miškom ju začali hypnotizovať svojimi štyrmi rozkošnými modrými očami.

„Deti! Podťe si dať tortu!“ zvolala Miškova mamina.

„Ideme!“ Ozvali sa dva hlásy a utekali dolu do kuchyne.

Kikuška, ktorá sedela na sedačke v tichosti, si do ruky vzala Miškovu novú knižku. Hľadela na obal. Po chvíli si predstavila ako sedí na mieste vodiča v autokrosovom špeciáli. Srdiečko sa jej od vzrušenia rozbúšilo ešte viac.

Deti si posadali na stoličky a s chuťou sa pustili do torty.

„Musíme Kikušku znovu naučiť šoférovať!“ šepala Sofka Miškovi.

„Super nápad! Ale ako? Nemáme žiadne auto.“ Konštatoval Miško.

„Počkaj!“ zvolala Sofka po chvíli, „Môj ocino! Má v garáži odparkované staré auto, čo by sa hodilo na autokros!“

„Naozaj? To je skvelé!“ potešil sa Miško a od radosti takmer vyskočil zo stoličky. Na ďalší deň, Sofka s Miškom bežali do garáže Sofkinho ocka.

„Aha! Tam je!“ zvolala a rozbehla sa k autu zakrytému sivou plachtou až po zem. Chytila plachtu, pozrela sa na Miška, ktorý na ňu hľadel plný očakávania a stiahla ju dole.

Pod plachtou bol skrytý Fiat 128 sport, s červeným lesklým lakom.

„Jazdil na ňom môj papíno keď bol mladý, teraz tu len zapadá prachom.“ Povedala. „Keď ho trocha polepíme nálepkami, bude skvelé.“ Dodal Miško.

„A teraz hurá naučiť Kikušku šoférovať!“ zvolali.

Ešte v to poobedie Sofka s Miškom objednali cez internet nálepky. Kikuška bývala hneď vedľa Sofkinho domu, takže mohli s učením začať hneď. Kikuška nad tým nápadom premýšľala veľmi dlho, dokonca sa jej aj o tom snívalo.

„Kikuuu!“ vtrhli jej do domu deti.

„ČO SA STALO? Prišiel koniec sveta?“ preľakla sa. A keď zbadala svoje vnúčence rozosmiala sa.

„Nie, máme pre teba prekvapenie!“

„No z Bohom, aké?“ zľakla sa a podozrievalo na ne kukla cez okuliare.

„Podí, sa pozrieť je na záhrade.“ Povedal Miško a začal Kikušku ťahať von. Keď ju horko-ťažko vytiahol von, takmer odpadla. Na dvore pred jej domom bol odparkovaný malý červený Fiat. Stará mama otvorila ústa do korán.

„Ja odpadnem!“ povedala. Deti sa preľakli a okamžite ju chytili pod pazuchy.

„Je nádherné! Ako ste ho tam dostali?“

„No, to je naše tajomstvo,“ povedal Miško a žmurkol na Sofku. Všetci sa rozosmiali.

„Ale deti viete že, ja nemôžem šoférovať, nemám platný vodičák.“ Povedala starká po chvíli skleslo.

„Na to sme už mysleli!“ povedal Miško, a Sofka z poza chrbta vytiahla knihu Domáca autoškola. Deti sa na ňu usmiali. Starká sa na nich potmehúdsy usmiala, a zase sa spustil rehot.

„Kedy začneme s učením?“ zrazu sa ozvalo.

Ako nič prišiel večer. Deti sa so starkou dohodli, že pôjdu trénovať podvečer, aby ich nikto nevidel. Keď sa zotmelo a nočnú oblohu vystriedal mesiac, ktorý svietil na lesné cestičky vedľa starkinho domu, trojica vyšla s Kikuškinho príbytku a naskákala do auta. Sofka s Miškom si sadli na zadné sedadlá a ich starká na miesto vodiča. Deti si nasadili čelovky, aby mohli čítať z knihy. Sofka po chvíli vytiahla z vaku svoju hokejovú prilbu a napasovala ju na starkinu hlavu.

„Nezabudnite si zapnúť pásy, toto bude divoká jazda!“ povedal Miško, a z hlasu mu bolo počuť že sa kus bojí. Kikuška si vzdychla a zvolala: „Dobrodružstvo volá!“ Deti sa pousmiali, a začali sa báť obaja.

„Takže tu sa píše, že naštartujte vozidlo, otočením kľúča doprava.“ Povedala Sofi s trasľavým hlasom a preglgla na prázdno. Kikuška naštartovala. Motor sa naštartoval ako nič, ešte aj zavrčal na pozdrav. „Ahoj mašina,“ pozdravila sa.

„Zatlačte spojku ľavou nohou a zaradte rýchlostný stupeň jeden. Pomaly uvoľňujte spojku a pravou nohou pridávajte plyn.“

Auto sa pohlo. A Kikuška začala krúžiť s autom po záhrade. „Výborne!“ rozosmial sa Miško. Vyšli zo záhrady na ulicu. Deti mali odpozorovanú peknú prekážkovú dráhu v lese. Zišli malým kopčekom dole do lesa. Sofka vysvetlila Kikuške, ako sa preraďuje na ďalšie rýchlostné stupne. Kikuška sa ako pretekárka pustila slalomom medzi stromy. Išlo jej to prekvapivo perfektne, akoby sa s volantom už narodila. Išlo jej to, akoby si za volant sadla po stý krát. Sofi s Miškom boli v nemom úžase. Až im došli slová. Kikuška jazdila a preraďovala rýchlosť ako profi autokrosový pretekár. Zabávala sa od srdca. Sem tam vydala výskoty od vzrušenia. Keď došli na čistinku, Kikuška s autom zastala, spomenula si na jej obľúbený film, kde jedna z hlavných postáv, spravila na parkovisku hodiny. „Deti teraz sa držte.“ Povedala a od vzrušenia pridala plyn. Deti sa objali a držali sa ako kocúre. Kikuška otočila prudko volantom, začala brzdiť a zároveň pridávala plyn.

„ÁÁÁÁÁÁ!“ začali deti kričať. Po chvíli Kikuška prestala robiť hodiny a malý červený Fiat zastal. Chvíľa hrobového ticha. Starká sa preľakla, či sa deťom niečo nestalo. Otočila sa, zbadala dve deti ktoré hľadeli na ňu, vlasy im len tak stáli do bokov, celé bledé a vystrašené, nič nehovorili, len sa bez slova a bez pohybu stále držali ako kocúre. Vyzerali ako sochy. Po chvíli zase vybuchli od smiechu. Kikuške spadol kameň zo srdca, že sa jej dvom vnúčencom

nič nesalo pri tejto nebezpečnej jazde. „Kiku! Ty si, ty si... skvelý pretekár! Bola si úžasná a tento posledný kolotoč bola úplná bomba!“ rozkričal sa od radosti Miško a objal Kikušku. „Starká bola si skvelá! Sme na teba hrdí.“ Povedala Sofi, a keď hľadela do jej žiarivých očiek, ktoré takto žiarivé už veľmi dlho nevidela, prišlo jej až do plaču. Starká sa na ňu pousmiala. „A teraz hurá domov.“ Rozhodlo sa. Kikuška sa chopila volantu a vracali sa domov, les sa stal takmer nekonečným. Starká bola šťastná. Taký skvelý zážitok nezažila už veľmi dlho. So srdiečkom na správnom mieste, keďže opäť sedela za volantom, bol pre ňu život ešte krajší. Fiat vyšiel z lesa a zastal pri domoch hneď na proti. Starká zaparkovala Fiat pri svojom dome a deti povyliezali z auta. „Miško, Sofi chcem sa vám poďakovať za to, že ste mi opäť pomohli splniť si sen.“ Povedala Starká a objala ich, „ľúbim vás..“ dodala. „Aj mi teba, Kiku.“

Deň na to, keď sa Sofka vrátila zo školy bežala pre Miška k nemu domov, mala totiž pre Starkú nové prekvapenie. „Starkááá!“ „Čo sa stalo?“ zľakla sa. „Máme pre teba skvelé PREKVAPENIE!“ „Aké?“ spýtala sa zvedavo a plná očakávaní. Sofi si z chrbta zhodila školskú tašku a vytiahla z nej obrovský plagát. Stálo na ňom:

Autokrosovú preteky!

Už budúci víkend!

A v rámci nich amatérske preteky pre jazdcov bez licencií!

Čas: 9:30 Deň: Sobota

Miesto: Pretekárska športová trať za mestom.

Starkej sa otvorili ústa dokorán. „To je úžasné!“ tešila sa. „Presne tam môžeš ukázať aký talent sa v tebe skrýva!“ podporoval ju Miško. „A čo je na tom najlepšie? Už som ťa tam prihlásila,“ povedala Sofi. „Naozaj?“ prekvapili sa Miško so Starkou. „Nie je to dobrý nápad,“ začala pochybovať Kikuška. „Prečo?“, opýtal sa Miško.

„Budú tam všetci mladí, a ja jediná taká...“ „Aká?“ spýtala sa Sofi. „Talentovaná!“ povedal Miško tak nahlas, že starkej odohnal všetky obavy. „Keď sme Ťa to včera učili, dokázala si nám, že nikdy nie je pozde splniť si svoj sen... Kiku, máš talent.“ Povedal Miško. Starkej do očí vyhrkli slzy. „Dobre, pôjdem tam a ukážem im ako sa preteká!“ povedala a od radosti a vzrušenia začala tancovať. Poobede si Starká s vnúčencami preštudovala propozície.

Celý nasledujúci týždeň spolu potajomky trénovali. Sofinka s Miškom presvedčili nič netušiacich rodičov stráviť sobotný deň na pretekoch autokrosu. Deň pred pretekami vnúčence so Starkou polepili červenú Fiatku nálepkami. Bola nádherná. Ešte v ten večer pod zámenkou hrania karát odniesli auto na športovú trať za mestom. Domov sa pod rúškom noci vracali pešo. Celou cestou ich sprevádzal veselý smiech.

Nastal deň D.

Deti ráno vyštartovali z postelí a náhlili rodičov z domu. Rodičia nemali poňatia, prečo ich deti tak šialene chcú vidieť preteky. Keď už odchádzali z domu, Sofkina mama sa spýtala: „A starká nechcela ísť s nami?“ „Starká vravela, že nechce ísť lebo, lebo,..“ znervóznela, keď jej napadlo, „išla hrať piškvorky ku kamarátke Perle.“ Povedala rýchlo. „Piškvorky? Od kedy hrá starká piškvorky?“ „No, ja neviem...“

Obe rodiny sa pobrali na preteky. Podujatie prebiehalo, keď zrazu vyhlásili kategóriu pre amatérskych jazdcov bez licencií. Miška aj Sofku obľial studený lepkavý pot a od vzrušenia sa im srdce išlo vytrhnúť z hrudí. Starkú totiž pred pretekami nevedeli nájsť. Až sa báli či to nevzdala. „Jazdci, presuňte sa na štart!“ zvolal organizátor. „Tam je! Tam je!“ zvolal Miško a ukazoval na červený Fiat polepený nálepkami. „Kto je tam?“ spýtal sa Miškov ocino. Miško so Sofi sa naňho otočili a Sofi doňho drgla lakťom aby nič nepovedal. „Ale nikto, nič, nič tati.“

Preteky boli odštartované. Všetky autá sa rozbehli s burácajúcim rachotom vpred, len malý červený Fiat zostal stáť na štarte. Sofi s Miškom strpli. „Čo- čo sa stalo?“ spýtal sa Miško Sofky zľaknuto. „Ja- ja neviem.“ Odvetila. „Oh, čo sa to stalo? Malý červený Fiat stále stojí na štartovacej čiare.“ oznámil komentátor. Starká, čo sedela v malom Fiate s prilbou na hlave sa nadýchla a vyštartovala vpred ako šarkan. „WAU! Malý červený Fiat vyštartoval ako raketa!“ volal hlásateľ. Starká Kiku pridávala plyn, a obehla prvé auto. „Malý Fiat obieha prvé auto!“ „Starkáá si jednotkáá!!“ kričali deti. Rodičia si chvála Bohu nič nevšimli. „A je tu ich prvá zákruta!“ starká za volantom s rýchlosťou vetra otočila volantom tak prudko, že prebehla ďalšie tri autá. „Ánnoo!“ kričali diváci a medzi nimi aj Sofi s Miškom. Starká drgla do svojho súpera, ten jej to vrátil a drgol do nej ešte silnejšie, plechy na oboch autách zaškrípali a ohli sa. S tým Sofi nerátala... Starká súpera prebehla a potom prudko zabrzdila, súper na hneď špeciáli sa zľakol a mykol volantom doľava, a skončil v kríkoch. „Ten malý červený Fiat je neuveriteľný!“ hlásil komentátor. Kikuška pridala plyn a čakala ju ďalšia zákruta. Starká prudko zatočila volantom a potom šup dole kopcom. Auto chvíľu dokonca aj vyletelo do vzduchu. Čakal ju ďalší kopec, starká pridala plyn, v krvi jej pumpoval adrenalín ako vždy snívala. Po prvom kole sa Kiku prebojovala na piate miesto z pomedzi siedmich áut. Čakali ju ešte ďalšie tri kolá. Starká prefrčala štartom a pridala plyn. Deti od radosti kričali a výskali. Autá na treťom a štvrtom mieste nezvládli zákrtu a zraziac saablokovali polovicu dráhy v druhom kole. Starká sa im stihla vyhnúť a dobiehala prvé dva autá. S autom na druhom mieste sa začal ťažký boj. Jazdec stále starkú blokoval ako sa len dalo. Zrazu nabehol na okraj dráhy a o zvodidlo si roztrhol pneumatiku. Starká sa jeho neovládateľnému autu vyhla a prenasledovala prvé auto. No to nie a nie predbehnúť. Jazdec vedel ako si udržať svoju pozíciu. Kikuška s ním bojovala až do posledného kola, v cieľovej rovine zvädzali obrovský boj. „KIIKKKÚÚÚ!!! DO TOHO!!“ volali deti. Vtedy už aj rodičia spoznali. Zostávalo posledných pár metrov pred cieľom. Obidva autá preleteli cieľom spoločne v takmer tom istom čase, len malý červený Fiat bol o stotinu rýchlejší. Komentátor začal hlásiť: „Červený Fiat zvíťazil!“ „Hurrááá!!“ výskali deti. A od radosti sa objímali. Ihneď nasledovala dekorácia víťazov. Sofinka s Miškom ťahali svojich rodičov na odovzdávanie cien. Jazdec na treťom a druhom mieste sa postavili na stupeň víťazov. Zostávalo prvé miesto. „A na prvom mieste

sa umiestnila... jazdkyňa s krycím menom Kikuška!“ Starká Kiku vyskočila na miesto víťaza. „Čože? Starká?“ ozvali sa rodičia. „Kikuška?“ rodičia boli zmätení. Sofka s Miškom výskali od radosti. Kikuške udelili zlatý pohár a medailu s kyticou. „A teraz udeľujeme hlavné slovo našej víťazke!“ oznámil organizátor. „Je to pre mňa neuveriteľný zážitok, od malička to bol môj sen, nikdy by som nepovedala, že sa mi to ešte vôbec niekedy splní. A jediné dve osoby, ktoré mi pomohli si tento sen splniť boli moje dve úžasné vnúčatá. Sofinka, Miško poďte ku mne! ĎAKUEM VÁM!“ zvolala starká Kiku a Sofi s Miškom bežali ku svojej starkej na stupnicu víťazov. Dala im pusku na čelá a objali sa. Dav od radosti výskal a tlieskali čerstvej sedemdesiatničke, ktorá si splnila svoj tajný sen. Deti boli na svoju starkú veľmi pyšné až im od šťastia tiekli slzičky.

„...nikdy nie je neskoro začať si plniť svoje sny, aj keď sa môžu zdať nereálne.“ Pochopili Sofinka s Miškom v tomto dobrodružstve.

Sofinkin otec sa unavený vrátil domov zo služobnej cesty, zaparkoval vo veľkej garáži, a hneď spozornel. Niečo sa mu nezdalo. Poobzeral sa navôkol a vtedy mu to došlo.....

„Sofia!! Kde je môj vzácny Fiat?!“....